

[Wilhelm]

udsendt nogen kundgørelse på dette område siden den fra 1978, som faktisk er den, vi bygger på. Jeg ved ikke, hvad ministeren har gjort for at stoppe den praksis, men jeg ved i hvert fald, at de kundgørelsessamlinger, der står på enhver politistation, er dem, der står oppe på folketingets bibliotek. Og efter de regler skal disse børn under 15 år sendes ind til kriminalregistret, hvis de har givet anledning til indberetning til en social myndighed.

Det næste forslag, der drejer sig om meddelelseshemmeligheden, var som sagt det forslag, der mødte bredest opbakning under den behandling, vi havde i oktober. Det er altså samtidig et område, som i andre regeringsinitiativer, der som nævnt var til første behandling her i går, bliver undergravet generelt med en beføjelse til forsvarsministeren.

På området agent provocateur, det tredje forslag her, er der jo også sket noget siden. Dels har der været i hvert fald to nye sager, hvor der har været anvendt provokatører.

Jeg er glad for hr. Bernhard Baunsgaards meget klare betragtninger på dette punkt, og for at der ikke skal være nogen som helst misforståelse, vil jeg gerne gentage det, jeg sagde lidt tidligere i dag om justitsministerens forslag om en narkotikahæleriparagraf, nemlig at der er ganske særlige problemer, når lovovertrædelserne har at gøre med nogle handlinger, hvor både køber og sælger er enige om, at det ville være fint, hvis man ikke meddeler noget til offentlig myndighed, altså hvor de har en fælles interesse i lovovertrædelsen, hvor der så at sige ikke i den aktuelle handling er noget offer. Men det kan efter min mening ikke begrunde, at man også tager ganske særlige efterforskningsmetoder som anvendelsen af politiprovokatører i anvendelse. Det kan igen kun besvares med, at der i den slags situationer ikke er anden løsning end enten legalisering – og det vil selvfølgelig være umuligt, når det drejer sig om den hårde narkotika – eller alle tænkelige alvorlige bestræbelser på at fjerne grundlaget for efterspørgslen. Det eneste andet, man opnår med disse efterforskningsmetoder, er, at en større risiko bliver indkalkuleret i priserne. Markedet forhøjer priser og bliver selvfølgelig også hårdere, når der er flere penge i klemme.

Det fjerde forslag, der omhandler varetægtsfængsling, har jo altså at gøre med sådan en kedelig udvidelse, der er passeret tin-

get aldeles uomtalt, og som er trådt i kraft her den 1. januar, nemlig at man ikke ligefrem har varetægtsfængslings-, men anholdelsesbeføjelserne udvidet helt generelt til enhver befalingsmand i civilforsvarskorpset. Det er totalt ubegrundet, så vidt jeg kan se af de praktiske erfaringer, der har været med disciplinære problemer, eller hvad det nu kan være, der ellers kunne begrunde noget sådant i civilforsvarskorpset.

Også vedrørende spørgsmålet om varetægtsfængslingen og det næste forslag om isolationsfængslinger er der kommet en stribe af henvendelser til retsudvalget og formodentlig også til justitsministeren fra enkeltpersoner, fra organisationer, fra pæne, borgerlige forsvarsadvokater, der har de samme bekymringer, som disse forslag er udtryk for, både med hensyn til den overhåndtagende anvendelse af varetægtsfængslinger og til den fortsatte anvendelse af også meget langvarige isolationsfængslinger.

Om isolationsforslaget specielt vil jeg først sige til fru Inge Krogh fra kristeligt folkeparti, at jeg synes, det er en noget bagvendt argumentation. Selvfølgelig er der indsatte, der foretrækker at være for sig selv, og jeg mener, det er en menneskeret, hvis man skal sættes ind, at man ikke er påtvunget et selskab, man ikke kan holde ud. Men det, der står i forslaget, er retten til at blive anbragt i fællesskabet. Den anden ret er en selvfølgelig eller burde være en selvfølgelig, for det er den desværre ikke i øjeblikket; med det overbelæg, man har inden for kriminalforsorgen, er den ikke engang en selvfølgelig.

Men det, at de indsatte har ret til at blive anbragt i fællesskab i arbejdstiden og måske noget af fritiden, er jo ikke et indgreb i den enkeltes mulighed for at være alene. Hvis det kan forstås sådan, vil jeg i hvert fald meget præcisere, at det ikke er vores tanke med det.

Om isolationsfængsling synes jeg også, der er sket det, siden vi sidst havde denne drøftelse for så kort tid siden, at der nu er kommet en original dansk undersøgelse. Jeg går ud fra, at vi alle sammen her har den, idet den er sendt i særtryk til retsudvalget og formodentlig til ministeren. Den omhandler forhold, som man ikke kan sige ikke ligner danske isolationsbetingelser, for den omhandler de forhold, vi har under de danske isolationsbetingelser, f.eks. isolationsfængslede